

[Ømann.]

gen om, at selv om alle skulle bære byrder, så skulle de bæres ligeligt. Truslerne gik ud på at fratage lønmodtagerne et spinkelt værn mod inflationen og sætte bom for lønudviklingen. Baggrunden for disse drastiske manipulationer var et ønske om at forbedre valutabalancen; et ønske, som regeringen satte højt, meget højt, og med rette.

Om en 14 dages tid er så den prislov, der skulle være begyndelsen, udløbet. Valutabalancen er i de forløbne 5 måneder alvorligt forringet. Regeringen har i de forløbne 5 måneder præsteret ikke at opfylde et eneste af sine løfter, ikke at turde gøre alvor af en eneste af sine trusler. Regeringen har heller ikke overholdt sine tidsfrister. Men det var jo fra første færd åbenbart, at oplægget var umuligt. Spørgsmålet om dyrtidsreguleringen var ikke centralt, men det var egnet til at lade samtlige lønmodtagere forstå, at regeringen ikke selv troede på, at den kunne standse sin inflationslinje. Nu er dette spørgsmål tabt på gulvet under forhandlingerne med tjenestemændene, og venstre og konservative kan nu skændes om, i hvilket omfang det er tabt, men på samme måde vil det vel gå med den fastsatte ramme for de tilladelige lønstigninger på 3-4 pct. Den var så snæver, at ingen kunne tage den alvorligt.

SF anmodede i efteråret regeringen om at tage dette makværk af bordet, så der kunne indledes alvorlige forhandlinger om, hvad der kunne og skulle gøres. Men regeringen holdt fast ved sin dødssejler. Vi så for vor part ikke noget formål i at fortsætte komedien i 21 mands udvalget; og hvad der siden er sket eller rettere sagt ikke sket i dette udvalg, har til fulde givet os ret. Udvalget har i den grad været brugt til at holde folketinget og befolkningen for nar, at også socialdemokratiet nu har anset det for formålsløst at kævles med hr. Hilmar Baunsgaard for nedrullede gardiner og ført debatten herved i tinget ved at fremsætte det foreliggende forslag, som vi kan støtte. Jeg hilser denne udvikling med tilfredshed.

Det drejer sig i dag ikke om, sådan som regeringspartiernes ordførere gerne vil, at diskutere en prislovgivnings muligheder eller indretning. Regeringen har erklæret, at der er fare for prisstigninger efter 1. marts

af et sådant omfang, at en lovgivning til afløsning af prisstoploven er nødvendig. Regeringen har endvidere lovet erhvervslivet, at prisstoploven kun skulle være midlertidig, at den skulle finde sin afløser pr. 1. marts i år. Her foreligger en klar forpligtelse for regeringen til at fremsætte forslag om en prislovgivning.

Det, regeringen og regeringspartierne i dag skal redegøre for, er, hvorfor regeringen ikke, til trods for at der har været rigelig tid, har udarbejdet denne lovgivning, opfyldt sin forpligtelse til at fremlægge et forslag så betids, at folketinget kan nå at behandle det inden 1. marts. Det må stå for befolkningen som en gåde, hvad dette spil skal tjene til. Statsministerens forklaringer her i dag har ikke bidraget til at løse denne gåde. Vi må derfor overveje, om de gisninger, som har været fremme i pressen, kan frembyde en forklaring.

Det er sagt, at regeringen må stå frit, når den ser overenskomstresultatet, men det kan udlægges på forskellig måde. Det må vi have forklaret. Regeringen må have gjort sig sine tanker om, hvordan den vil styre priserne. Den har sagt, at en styring er nødvendig, den har sit flertal til at sætte sine tanker igennem.

Dette med at stå frit skal måske forstås på den måde — det er i visse dele af venstrepressen blevet forstået på den måde — at regeringen, hvis overenskomstresultatet ikke passer regeringen, vil have frihed til at smide tøjlerne og undlade at fremsætte noget forslag til afløsning. Så kan man jo over for erhvervslivet stå som den, der ikke vil komme med snærende love. Det forekommer lidet troligt. Så står netop det prisstop tilbage, som regeringen da bliver nødt til at forlænge om nogle dage, til trods for at regeringen har lovet det afløst, og det kan efter et valg, fordi et sådant jo tager nogen tid, blive nødvendigt med endnu en forlængelse, så det er næppe nogen gyldig eller fornuftig tolkning.

Men hvad er det da så, man skal bruge overenskomstresultatet til? Jeg lyttede forgæves til statsministeren. Hvilke ingredienser, hvilke enkeltheder, hvilke overraskende ting kan der forekomme, som berettiger regeringen til at vente og se?

Hvori består helt konkret afhængighe-